

2016. június 5. – Évközi 10. vasárnap

Abban az időben: Jézus elment Naim városába. Vele mentek tanítványai és nyomukban nagy népsokaság. Amikor a város kapujához közeledett, halottat hoztak ki, egy özvegyasszony egyetlen fiát. Az édesanyját sokan kísérték a városból. Amikor az Úr meglátta, megesett rajta a szíve, és így szólt hozzá: „Ne sírj!” Azután odalépett a koporsóhoz, és megérintette azt. Erre a halottvívők megálltak. Ő pedig így szólt: „Ifjú, mondom neked, kelj föl!” A halott felült, és beszélni kezdett. Ekkor Jézus átadta őt anyjának.

Lk 7,11-17

„Vajon milyen elv alapján lehetséges az, hogy míg visszatekintve csak fejlődést látunk, előre nézve csak korcsosulásra számítunk?” Ha az ember a múltat nézi, akkor evolúciót lát, azt látja, hogy fejlődik az élet. Mi is megjelenünk, mint Isten képe és hasonlatossága – Isten kegyelméből, nem az evolúció műveként. Az emberi történelem is hihetetlen fejlődést mutat. Miért? Talán azért, mert Isten újra és újra belenyúl a történelembe, csodákat tesz, és így folyton új távlatot nyit?

Azonban a jövőt nem csak mi látjuk sötétnek, borúsnak, már-már kilátástalannak, hanem a történelem folyamán számtalanszor gondolták úgy, hogy a jövő rémisztő lesz. Ha Isten nem lépne be az ember életébe, akkor valóban így is lenne. Az ő helye a szívekben van, mert nem a csodák által akarja rendezni a világot, hanem a szív érzései és gondolatai által.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, először is gondolkodjunk el azon, hogy mi is az emberségünk lényege. Ha ezt a kérdést tudósoknak tesszük fel, rögtön az agyunkban kezdenek el kutakodni, ott keresik a megoldást. Szerintük az intelligencia, az értelem a helyes válasz. Pedig nem. Nem az agyunkban, hanem az *agyak között* van az emberségünk lényege. Hogy ezt értsétek, vegyünk fontolóra ezt a kijelentést: „Nincs egyetlen egy ember a világon, aki pontosan tudná, hogyan készül egy mobiltelefon.” Senki nem tudja. Az egyik ismeri, hogy hogyan kell a kőolajat fölszínre hozni, a másik, hogy milyen kémiai eljárások útján lesz majd abból műanyag, a harmadik az elektronikát, a negyedik, hogy kell összerakni, a többi, mit tudom én, mihez ért, de senki nem látja át egyedül önmagában az egészet. Sok-sok agy, sok-sok emberi értelem dolgozik össze, és hozza létre azt, amit egy gyerek is tud használni.

A kommunikáció, a kapcsolat az emberségünk lényege. Programokat tudunk létrehozni, amikből tanulunk. Ma már senki nem tud megverni egy sakk gépet. Olyan bonyolultan és gyorsan számolnak, amivel az ember már nem tud versenyre kelni. Minden sakkversenyző ilyenekkel fejleszti önmagát. Ellenben az emberiség jelentős része nem tudja elképzelni, hogy egy természetfölötti értelemmel is kapcsolatba lehet lépni, azzal is lehet kommunikálni, tőle is lehet tanulni. Így persze nehéz jövőt álmodni.

A mai evangéliumban azt halljuk, hogy Jézus tanítványaival, és nagy népsokasággal tart egy városba, ahol meglát valakit, aki elveszítette már a férjét, és most egyetlen fiát is. Megesik rajta a szíve. Ez az igazi kapcsolatteremtésnek az alapja: *megesik rajta a szíve*. Nem tud átlépni a törtéteken, nem tud csak úgy továbbhaladni. Megérinti a koporsót. Mintha azzal lépne először kapcsolatba. Erre föl megállnak az emberek, várva, hogy mi fog történni. Majd odaszól az asszonynak: Ne sírj! „Letöröl a szemünkről minden könnyet.” Ezek után a gyógyítás szinte már magától értetődő. Szól a fiúnak, aki azonnal fölkel, és elkezd beszélni. Hogy mit mond, nem tudjuk. Beszél. Kapcsolatot teremt. Ez a lényeg.

A jövő csak akkor lehet sötét, rémisztő, megoldhatatlan, a halál leheletével közeledő, ha kőszívűek leszünk, ha nem tud a szívünk meghasadni, megtörni, megindulni. Európa nagy része manapság mindentől fél. A félelmeik azon alapulnak, hogy nem látják előre a jövőt. Ha élő hitük volna, ha tehát Isten meg tudná indítani, törni a szívüket, akkor nem kellene rettegniük a cigányoktól, a muzulmánoktól, hogy jönnek és letarolnak minket, és tönkreteszik mindazt, amit fölépítettünk. Ha nem indul meg a szívünk, akkor nem lesz kapcsolat közöttünk. Egymással szemben állva frontvonalakat építünk. Ha azonban észrevesszük, hogy a másik sír, és a megindult szívünkből bátorságot merítve odamegyünk, és letöröljük szeméről a könnyet, akkor remélhetünk abban, hogy az ő szívében is történni fog valami, hogy útjára indul valami, ami a jövőt olyanná alakítja, hogy – majd több száz év múlva, amikor visszatekintünk – azt látjuk, hogy ez is a fejlődés, a növekedés része volt.

Vajon miben is hiszünk mi? Mennyire erős a hitünk? Tiszta, finom és érzékeny a szívünk arra, hogy Isten kapcsolatba tudjon velünk lépni? Ő meg akarja indítani a szívünket, az életünket – mindenki felé.

Amen.